

[Aksel Larsen.]

Nåver det farligste af alt, og henviste til den sidste verdenskrig. Det er jo en ganske urigtig opfattelse af historien. Det var ikke manglen på styrke; det var den omstændighed, at netop de vestlige stormagter ikke under nogen omstændigheder ville være med til at bremse Hitlers krigsforberedelser og tilsidst ved forliget i München gav ham carte blanche til at begynde krigen, vel at mærke mod øst. Krigen kunne have været forhindret dengang, hvis man havde skabt et system af virkelig kollektiv sikkerhed; det ville man ikke, fordi man håbede at kunne få Hitler til at vende sig mod øst.

Ministeren taler videre om, hvad der er krigens arnesteder, og han siger, at krigens arnesteder er savn, nød, følelse af undertrykkelse, håbløshed. Denne opfattelse forstår jeg ikke. Savn og nød, følelse af undertrykkelse, formentlig forårsaget af virkelig undertrykkelse, men ikke håbløshed, kan være årsagen til folkerejsninger imod dem, der er skyld i ulykkerne, men det kan i hvert fald kun være årsag til krig i den forstand, at lande, der bliver holdt nede i undertrykkelse af imperialistiske stormagter, rejser sig til kamp for deres nationale frihed, som vi netop ser det forskellige steder på jordkloden. Men må jeg tillade mig at henlede ministerens opmærksomhed på, at alle de lande, hvor der er savn og nød og følelse af undertrykkelse og håbløshed — det er jo disse fire ting, ministeren nævner —, tilhører det, man kalder den vestlige verden, eller er undertrykt eller holdt nede af den vestlige verdens imperialistiske lande. Hvis ministeren har den opfattelse, at der her er noget, der skal afhjælpes, skulle han rette sin tale til Englands, til Frankrigs, til Amerikas Forenede Staters regeringer og sige til dem, at de må afhjælpe nøden og elendigheden i deres afrikanske og asiatiske besiddelser, holde op med undertrykkelsen af folkene, standse forsøgene på stadigvæk at holde disse folk nede i undertrykkelse, når de rejser sig for at vinde deres frihed.

Må jeg så endelig til slut igen med hensyn til spørgsmålet krigsfarens erindre om visse kendsgerninger og bringe et enkelt citat. Må jeg minde om, at de lande, som ministeren betegner som demokratiske, jo er dem, der fører krigen i Malaya, hvor man efter mønster fra tyskernes huseren i den czechiske by Lidice udrydder hele landsbyer, fordi man mistænker dem for at støtte frihedsstyrkerne i landet. Må jeg minde om Frankrigs krig imod Vietnam, som føres på trods af, at Frankrig højtideligt har anerkendt den demokratiske republik Vietnam

og dens regering, men nu har foretrukket at bryde traktaten og indsætte den japanske quisling Bao Dai som kejser af Frankrigs nåde. Må jeg minde om amerikanernes, desværre med dansk støtte førte krig i Korea. Må jeg minde om Englands optræden overfor Persien, og må jeg minde om, at det kun er et par dage siden, at engelske Centurion-tanks jævned ægyptiske landsbyer med jorden for at sikre engelsk herskelse af ægyptiske områder. Her har vi den måde, hvorpå de lande optræder, som ministeren bl. a. stempler som demokratiske.

Og så kommer citatet. Det stammer fra Canadas premierminister Louis St. Laurent, som holdt en tale i New Yorks Economic Club den 19. november i år. I denne tale sagde han ordret:

„En af de største farer i de nærmeste år er de mennesker, der ønsker, at den voksende vestlige militærstyrke skal anvendes til en præventiv krig.“

Altså, Canadas premierminister sagde udtrykkeligt: der findes mennesker, som ønsker, at de voksende vestlige militærstyrker skal anvendes til en præventiv krig. Må vi så være fri for en dansk udenrigsministers påstand om, at der ikke findes folk i den vestlige verden, som ønsker krig.

Vi kommer derpå til ministerens såkaldte beretning fra De Forenede Nationers generalforsamling. Jeg kan ikke erklære mig tilfreds med denne beretning, for den var i allerhøjeste grad ufyldstgørende. I beretningen bliver der ofret mange og rosende ord på Englands og Amerikas og Frankrigs forslag og deres udenrigsministers taler, men hvad der virkelig er sagt, f. eks. af Sovjetunionens udenrigsminister, udover en enkelt løse sætning af en tale, og hvad Sovjetunionens forslag om nedrustning og afspænding virkelig går ud på, siges der meget lidt om. Det er nødvendigt, hvis jeg kan opnå den højtærede formands tilladelse til det, overfor denne udenrigsministerens fortællelse af kendsgerningerne at citere det forslag, Sovjetunionen fremsatte.

Det har fire punkter og lyder således:

„Punkt 1. Generalforsamlingen, der erkender, at det er i strid med folkenes ære og hæderlighed og uførenligt med medlemskab i FN's organisation at udnytte atomvåben som aggressionsvåben og til massetilintetgørelse af mennesker, erklærer sig for ubetinget forbud mod atomvåben og for oprettelse af en streng international kontrol ved gennemførelsen af dette forbud. Generalforsamlingen pålægger kommissionerne for atomenergi,